

The Holy See

**PRZEMÓWIENIE OJCA ŚWIĘTEGO LEONA XIV
DO CZŁONKÓW KAPITUŁ GENERALNYCH
ZAKONU BRACI MNIEJSZYCH KONWENTUALNYCH
I ZAKONU PRZENAJSWIĘTSZEJ TRÓJCY I NIEWOLNIKÓW**

*Sala Klementyńska
Piątek, 20 czerwca 2025 r.*

[Multimedia]

W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Pokój z wami!

Witajcie, drodzy bracia i siostry! Pozdrawiam w szczególności przełożonych generalnych – obydwaj zostali potwierdzeni [na swych urządach] – radnych i uczestników kapituły Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych oraz Zakonu Przenajświętszej Trójcy i Niewolników, a także delegatów Trzecich Zakonów i grup świeckich.

Możliwość przyjęcia razem franciszkanów i trynitarzy przypomniała mi obraz znajdujący się w absydzie Bazyliki Świętego Jana na Lateranie, przedstawiający audiencję, której to [spotkanie] może być pięknym odzwierciedleniem. Obraz ten przedstawia papieża Innocentego III przyjmującego św. Franciszka i św. Jana de Matha, by uznać doniosłość ich wkładu w reformę życia zakonnego.

Warto zauważyć, że św. Franciszek jest przedstawiony na kolanach z ogromną, otwartą księgą, jakby chciał powiedzieć Papieżowi: „Wasza Świątobliwość, proszę jedynie, by żyć według reguły świętej Ewangelii *sine glossa*” (por. *Testament* 14-15). Święty Jan de Matha natomiast stoi i trzyma w ręku Regułę, którą sporządził wraz z Papieżem. Jeśli św. Franciszek okazuje swoje posłuszeństwo Kościołowi, przedstawiając swój projekt nie jako własny, ale jako dar Boży, to św.

Jan de Matha ukazuje tekst zatwierdzony po studium i rozeznaniu, jako zwieńczenie pracy absolutnie niezbędnej do urzeczywistnienia zamiaru natchnionego przez Boga. Te dwie postawy, dalekie od sprzeczności, wzajemnie się oświecały i stały się wytyczną dla służby, jaką Stolica Apostolska pełniła od tego czasu na rzecz wszystkich charyzmatów.

Bóg natchnął tych dwóch Świętych nie tylko duchową drogą służby, ale również pragnieniem, by skonfrontować z Następcą Piotra dar otrzymany od Ducha, aby oddać go do dyspozycji Kościoła. Św. Franciszek naświetla Papieżowi konieczność naśladowania Jezusa bez zastrzeżeń, bez innych celów, bez dwuznaczności i bez wyrachowania. Święty Jan de Matha wyraził tę prawdę słowami, które okażą się kluczowe, i które św. Franciszek uczyni swoimi. Pięknym przykładem będzie życie „bez niczego własnego”, bez niczego „ukrytego w kieszeni ani w sercu”, jak podkreślił Papież Franciszek (por. *Przemówienie do kanoniczek Zakonu Ducha Świętego*, 5 grudnia 2024 r.). Inny z tych zwrotów wyraża potrzebę, aby takie oddanie przekształciło się w służbę, aby przełożony był postrzegany jako sługa, ten, który staje się najmniejszy, aby być sługą wszystkich. Warto zauważyć, jak wers z Ewangelii św. Mateusza (por. 20, 27) wpłynął na słownictwo całego życia zakonnego, ponieważ nazywanie przełożonego przeorem, mistrzem, magistrem czy ministrem kształtuje całą wizję władzy jako służby.

Aby urzeczywistnić ten dar, wy, trynitarze, postanowiliście skupić się na celu swojego Zgromadzenia: nieść pocieszenie tym, którzy nie mogą żyć wiarą w wolności. W ciągu ostatnich miesięcy modliliście się o to, kierując się słowami św. Pawła: „Znosimy prześladowania, lecz nie czujemy się osamotnieni, obalają nas na ziemię, lecz nie giniemy” (2 Kor 4, 9), które stały się mottem waszej kapituły. Łączę się w tej modlitwie i proszę Boga Trójjedynego, aby jednym z owoców waszego zgromadzenia było, abyście nie ustawali w modlitwie i codziennym wysiłku za prześladowanych z powodu swojej wiary. Ta trzecia część – dotycząca prześladowanych – zgodnie z nauczaniem św. Augustyna, należy do Boga i wyznacza powołanie wyzwoliciela Jego Ludu (por. *Quaestiones in Heptateuchum*, lib. II, 15). Ponadto, to ukierunkowanie na najbardziej cierpiących członków Kościoła przyciągnie powołania, wiernych i ludzi dobrej woli do tej rzeczywistości oraz sprawi, że będziecie gotowi do posługi na peryferiach, którą pełnicie na Półwyspie Arabskim, Bliskim Wschodzie, w Afryce i na subkontynencie indyjskim.

Innym, istotnym elementem waszych celów – Braci Mniejszych Konwentualnych, podczas tej Kapituły – była ocena przepisów odnoszącymi się do kapituł generalnych i prowincjalnych, ponieważ „mówią one o sprawach Bożych”. Nie powinien nami kierować nasz własny interes, lecz Chrystusa; to Jego Ducha musimy przede wszystkim słuchać, aby „pisać przyszłość w teraźniejszości” – jak głosi motto waszej Kapituły. Słuchać Go w głosie brata, w rozeznaniu wspólnoty, w uważności na znaki czasu, w wezwaniach Magisterium. Drodzy synowie św. Franciszka z Asyżu, w 800. rocznicę powstania *Pochwały stworzeń* czyli *Pieśni Słonecznej*, zachęcam was, abyście – każdy osobiście i w każdej waszej wspólnocie braterskiej – byli żywym przypomnieniem prymatu chwały Bożej w życiu chrześcijańskim. I nie zapominam, że wy, bracia konwentualni obchodzicie rocznicę odnowienia swojej obecności na Dalekim Wschodzie.

Umiłowani, chciałbym zakończyć to spotkanie *Uwielbieniem Boga Najwyższego, trisagionem* napisanym przez św. Franciszka: „Ty jesteś Święty, Pan Bóg jedyny, który czynisz cuda. Ty jesteś wielki, Ty jesteś mocny, Ty jesteś wielki, Ty jesteś najwyższy, Ty jesteś Królem wszechmogącym, Ojcze święty, Królu nieba i ziemi” (*Źródła Franciszkańskie*, 261 [1]).

Dziękuję wszystkim i niech Bóg wam błogosławi!

[1] Wyd. polskie: *Źródła Franciszkańskie*, red. R. Prejs OFMConv, Kraków 2005, s. 339.